

Αρείου Πάγου 1293/2013 (Β2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Πηγή: <http://www.areiospagos.gr/>

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Δημήτριο Πατινίδη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αντώνιο Αθηναίο, Δημήτριο Μουστάκα, Νικόλαο Τρούσα και Ασπασία Καρέλλου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 26 Μαρτίου 2013, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη, για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Ελένη Τζούμα με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ και κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσίβλητου: Γ. Π. του Ν., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Αλέξανδρο Στρίμπερη και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 17/6/2003 αγωγή του ήδη αναιρεσίβλητου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 998/2005 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 193/2006 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 13/4/2006 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Νικόλαος Τρούσας ανέγνωσε την από 8/3/2011 έκθεση του κωλυομένου να μετάσχει στη σύνθεση του παρόντος δικαστηρίου Αρεοπαγίτη Χριστόφορου Κοσμίδη, με την οποία εισηγήθηκε να γίνει δεκτή η από 13/4/2006 αίτηση της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε." κατά του Γ. Π., περί αναίρέσεως

της 193/2006 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, κατά παραδοχή του ορθώς εκτιμωμένου πρώτου λόγου αυτής.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσίβλητου ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια, έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Από τη διάταξη αυτή, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 297, 298 και 330 ΑΚ, συνάγεται ότι προϋποθέσεις της υποχρέωσης προς αποζημίωση είναι α) η ζημιογόνος συμπεριφορά, που μπορεί να συνίσταται σε πράξη ή παράλειψη, β) ο παράνομος χαρακτήρας της εν λόγω συμπεριφοράς, γ) η υπαιτιότητα, που μπορεί να συνίσταται σε δόλο ή αμέλεια, υπό τις διάφορες μορφές αυτής και δ) ο πρόσφορος, αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της ζημιογόνου συμπεριφοράς (του νόμιμου λόγου ευθύνης) και του αποτελέσματος (της επελθούσας ζημίας). Η αμέλεια, δηλαδή η μη καταβολή της επιμέλειας που απαιτείται στις συναλλαγές (άρθρο 330 εδ. β' ΑΚ), αποτελεί αόριστη νομική έννοια, της οποίας απαιτείται εξειδίκευση, σύμφωνα με τις εκάστοτε περιστάσεις και τα διδάγματα της κοινής πείρας. Εάν η ζημιογόνος συμπεριφορά συνίσταται σε υπαίτια παράλειψη, τότε αμέλεια και εντεύθεν υποχρέωση αποζημιώσεως υφίσταται μόνον, όταν υπήρχε υποχρέωση του υπαίτιου προς ενέργεια της παραληφθείσας πράξης, επιβαλλόμενη από το νόμο ή από δικαιοπραξία. Τέτοια υποχρέωση είναι και αυτή που απορρέει από το άρθρο 662 ΑΚ, σύμφωνα με το οποίο ο εργοδότης οφείλει να διαρρυθμίζει τα σχετικά με την παροχή της εργασίας και το χώρο αυτής έτσι, ώστε να προστατεύεται η ζωή και η υγεία του εργαζόμενου. Η εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής πρέπει να γίνεται σύμφωνα με την καλή πίστη, αφού ληφθούν υπ' όψη και τα συναλλακτικά ήθη (άρθρ. 288 ΑΚ). Και αντίθετα, παράβαση της ως άνω υποχρέωσης πρόνοιας του εργοδότη δεν μπορεί να νοηθεί, όταν οι σ' αυτόν αποδιδόμενες παραλείψεις ούτε από το νόμο ή τη σύμβαση επιβάλλονται ως θετικές ενέργειες, ούτε από την καλή πίστη υπαγορεύονται ως συνήθεις ή ευλόγως αναμενόμενες συμπεριφορές στο πλαίσιο της αποδοχής συγκεκριμένης εργασίας. Κατά το άρθρο 298 ΑΚ, ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ συμπεριφοράς και αποτελέσματος συνίσταται στο ότι η πράξη ή η παράλειψη είναι πρόσφορη προς παραγωγή της ζημίας, δηλαδή έχει την τάση, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να την επιφέρει και, επιπλέον, στη συγκεκριμένη

περίπτωση είναι αυτή, πράγματι, που την επέφερε. Το πρώτο ζήτημα είναι νομικό, ενώ το δεύτερο πραγματικό. Εξ άλλου, από τις πιο πάνω διατάξεις σε συνδυασμό με το άρθρο 16 του ν. 551/1915 συνάγεται ότι, επί εργατικού ατυχήματος, χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη οφείλεται όταν συντρέχουν οι όροι της αδικοπραξίας. Οι διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 1 του ν. 551/1915, κατά τις οποίες ο παθών σε εργατικό ατύχημα ή τα κατά το άρθρο 6 του νόμου αυτού πρόσωπα δικαιούνται να εγείρουν την αγωγή του κοινού αστικού δικαίου και να ζητήσουν πλήρη αποζημίωση μόνον όταν το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προσθηθέντων αυτού ή όταν επήλθε σε εργασία στην οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών για τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων και εξ αιτίας της μη τηρήσεως αυτών, αναφέρονται στην επιδίκαση αποζημιώσεως για περιουσιακή ζημία και όχι στη χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη, για την οποία δεν υπάρχει πρόβλεψη στον ανωτέρω νόμο και γι' αυτό εφαρμόζονται μόνο οι γενικές διατάξεις (Ολ.ΑΠ 1117/1986). Επομένως, για να δικαιούται ο παθών σε εργατικό ατύχημα χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αρκεί να συνετέλεσε στην επέλευση του ατυχήματος πταίσμα του εργοδότη ή των προσθηθέντων απ' αυτόν (άρθρο 922 ΑΚ), με την έννοια της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, δηλαδή της παράνομης και υπαίτιας ζημιογόνου πράξης ή παράλειψης και όχι μόνο η ειδική αμέλεια περί την τήρηση των όρων ασφαλείας του άρθρου 16 παρ. 1 του Ν. 551/1915. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 του ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης, για ευθεία παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ιδρύεται αν αυτός δεν εφαρμόστηκε, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή αν εφαρμόστηκε, ενώ δεν έπρεπε καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή (Ολ.ΑΠ 36/1988, Ολ.ΑΠ 7/2006). Τέλος, κατά την έννοια του άρθρου 559 αρ.19 ΚΠολΔ, η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση όταν στις αιτιολογίες που συνιστούν την ελάχιστοα πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δεν αναφέρονται διόλου ή αναφέρονται ανεπαρκώς ή αντιφατικώς τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στήριξε την κρίση του επί ζητήματος με ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης και έτσι δεν μπορεί να ελεγχθεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε. Ως ζητήματα δε των οποίων η μη αιτιολόγηση ή η αιτιολόγηση κατά τρόπο αντιφατικό ή ανεπαρκή, στερεί από νόμιμη βάση την απόφαση, νοούνται οι ισχυρισμοί που έχουν αυτοτελή ύπαρξη, που τείνουν, δηλαδή, στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του δικαιώματος που

ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο, όπως είναι και τα αναγκαία, κατά νόμο προς στήριξη της αγωγής ή κάποιας νόμιμης ένστασης περιστατικά, όχι όμως και τα νομικά ή πραγματικά επιχειρήματα που συνεχονται με την ερμηνεία του νόμου ή την αξιολόγηση και στάθμιση των αποδείξεων, για τα οποία ή έλλειψη, η αντιφατικότητα ή η ανεπάρκεια της αιτιολογίας δεν ιδρύει λόγο αναίρεσης (ΑΠ 260/2011).

Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, δέχθηκε ανελέγκτως τα ακόλουθα: Η αναιρεσείουσα Τράπεζα (εναγομένη) είχε προσλάβει τον αναιρεσίβλητο (ενάγοντα) κατά το έτος 1971, ως υπάλληλο με σύμβαση παροχής εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Την 6-7-1998, ο αναιρεσίβλητος υπηρετούσε ως διευθυντής στο υποκατάστημα της αναιρεσείουσας, στην Περί την 13:00 ώρα της ημέρας εκείνης, εισήλθε στο υποκατάστημα ο μη διάδικος Α. Κ., ο οποίος ήταν οφειλέτης της Τράπεζας και εναντίον της ακίνητης περιουσίας του οποίου επισπευδόταν αναγκαστική εκτέλεση και κατευθύνθηκε στο γραφείο του αναιρεσίβλητου. Εκεί, αφού είπε τη φράση "θα σε σκοτώσω ..., πας να μου φας το σπίτι", επιτέθηκε στον αναιρεσίβλητο με μαχαίρι και κατά τη διάρκεια πάλης, που έγινε μεταξύ τους, τον έπληξε στον αριστερό ώμο, όπου του προκάλεσε τραύμα μήκους 2,5 εκατοστών και βάθους 4 εκατοστών, μέχρις ότου αποπλίσθηκε με την παρέμβαση υπαλλήλων της αναιρεσείουσας και ενός άλλου πελάτη αυτής. Ο δράστης της εν λόγω πράξεως, που, κατόπιν μεταβολής της αρχικής κατηγορίας για απόπειρα ανθρωποκτονίας, καταδικάσθηκε τελεσίδικα για επικίνδυνη σωματική βλάβη, είχε διαμαρτυρηθεί στο παρελθόν για την τραπεζική υπερχρέωση αυτού και μελών της οικογένειάς του και είχε απευθύνει ύβρεις και απειλές, γραπτώς και προφορικώς, τόσο προς τον αναιρεσίβλητο όσο και προς άλλα στελέχη της αναιρεσείουσας. Παρά την εριστική συμπεριφορά του Α. Κ., η αναιρεσείουσα δεν έλαβε κανένα μέτρο προστασίας του αναιρεσίβλητου και, συγκεκριμένα, στο υποκατάστημα της ...ς ούτε θύρα ασφαλείας, εξοπλισμένη με ηλεκτρονικά μηχανήματα ανίχνευσης μετάλλων τοποθέτησε ούτε προσωπικό ασφάλειας προσέλαβε, η ύπαρξη των οποίων θα απέτρεπε το δράστη από την ένοπλη επίθεση σε βάρος του διευθυντή της. Μετά το ως άνω επεισόδιο, ο αναιρεσίβλητος παρουσίασε αγχώδη καταθλιπτική συνδρομή και νοσηλεύθηκε τρεις φορές στην Ψυχιατρική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Αθηνών "Γεώργιος Γεννηματάς", από 4 ως 19-11-2002, από 3 ως 13-2-2003 και κατά το Μάιο 2003. Στην από 10-6-2003 γνωμάτευση του ιατρού Ζ. Χ., του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου ..., αναφέρεται ότι η εν

λόγω ασθένεια εκδηλώθηκε μετά από τραυματική επίθεση που ο ασθενής υπέστη στο χώρο της εργασίας του. Στην από 20-9-2004 γνωμάτευση του Γενικού Νοσοκομείου Τρικάλων αναφέρεται ότι ο ασθενής πάσχει από χρόνια καταθλιπτική διαταραχή και λόγω έκπτωσης της λειτουργικότητάς του είναι ανίκανος προς εργασία. Την 1-10-2004, λύθηκε η σύμβαση εργασίας που συνέδεε τον αναιρεσίβλητο με την αναιρεσεύουσα, κατόπιν παραιτήσεως του πρώτου για λόγους υγείας. Σύμφωνα με τις παραδοχές αυτές, το Εφετείο κατέληξε στην κρίση ότι η χρόνια ψυχική νόσος του αναιρεσίβλητου ήταν απότοκος της επιθέσεως και του τραυματισμού, που είχε υποστεί κατά τη διάρκεια της εργασίας του στην υπηρεσία της αναιρεσεύουσας και ότι η τελευταία ευθυνόταν τόσο για την επίθεση όσο και για το αποτέλεσμα αυτής, διότι είχε αμελήσει να λάβει τα προαναφερθέντα μέτρα ασφάλειας, τα οποία, αν και δεν επιβάλλονταν σ' αυτή με διάταξη νόμου ή με όρο της συμβάσεως, έπρεπε να τα έχει λάβει στο πλαίσιο της υποχρέωσης πρόνοιας, που υπείχε γενικώς έναντι των υπαλλήλων της σύμφωνα με την καλή πίστη και ειδικώς στη συγκεκριμένη περίπτωση, λόγω των απειλών που είχε διατυπώσει προηγουμένως ο δράστης της επίθεσης. Κατόπιν, το Εφετείο έκρινε ότι το εύλογο ποσό, το οποίο έπρεπε να λάβει ο αναιρεσίβλητος ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη, την οποία υπέστη από την αδικοπρακτική συμπεριφορά της αναιρεσεύουσας, ήταν αυτό των 300.000 ευρώ και απέρριψε ως ουσιαστικά αβάσιμη τόσο την έφεση του αναιρεσίβλητου κατά της 998/2005 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία ζητείτο η αναγνώριση της οφειλής μεγαλύτερου ποσού για την εν λόγω αιτία, όσο και την αντίθετη έφεση της αναιρεσεύουσας κατά της αυτής αποφάσεως, με την οποία ζητείτο η απόρριψη της από 17-6-2003 αγωγής. Με τον τρόπο αυτό, όμως, το Εφετείο δεν διέλαβε πλήρη και σαφή αιτιολογία για ζητήματα, τα οποία επηρέαζαν ουσιαστικώς την έκβαση της ενώπιον αυτού δίκης και κατέστησε ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο ως προς την ορθή εφαρμογή των ουσιαστικών διατάξεων των άρθρων 662, 914 και 919 ΑΚ. Ειδικότερα, ως προς την κατάφαση του παράνομου χαρακτήρα της παράλειψης της αναιρεσεύουσας να λάβει μέτρα ασφάλειας για την προστασία του αναιρεσίβλητου, το δικαστήριο της ουσίας δεν προσδιορίζει γιατί τα συγκεκριμένα μέτρα, ήτοι η τοποθέτηση ηλεκτρονικού συστήματος ανίχνευσης μετάλλων στη θύρα εισόδου του υποκαταστήματος και προσωπικού υπεύθυνου για την ασφάλεια αυτού, ως προς τα οποία δέχεται ότι δεν αποτελούσαν υποχρέωση της αναιρεσεύουσας σύμφωνα με τις διατάξεις της ειδικής επί των Τραπεζών, τότε ισχύουσας 3015/30/3-δ/4-4-1997 απόφασης του Υπουργού

Δημόσιας Τάξης, θα έπρεπε να εφαρμοσθούν στη συγκεκριμένη περίπτωση ως υπαγορευόμενα από την καλή πίστη. Εάν, δηλαδή, είναι εύλογο, κάθε φορά που κάποιος πελάτης διαμαρτύρεται για τις χρεώσεις του και υβρίζει ή απειλεί τους υπαλλήλους, να τοποθετείται ανιχνευτής μετάλλων στην είσοδο και ειδικός φύλακας στο υποκατάστημα μιας Τράπεζας και αν αυτό είναι σύνηθες στη λειτουργία υποκαταστημάτων της αναιρεσεύουσας ή άλλων ελληνικών Τραπεζών και, μάλιστα, της τάξεως του υποκαταστήματος στην Και περαιτέρω, ως προς την κατάφαση του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της παραλείψεως που αποδίδεται στην αναιρεσεύουσα και της ηθικής βλάβης που φέρεται ότι επήλθε, το δικαστήριο της ουσίας δεν προσδιορίζει γιατί, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, τα ως άνω μέτρα, τυχόν ληφθέντα, θα απέτρεπαν στη συγκεκριμένη περίπτωση την επίθεση σε βάρος του αναιρεσίβλητου και τον τραυματισμό του και γιατί η αγχώδης καταθλιπτική συνδρομή, η οποία αντιμετωπίστηκε για πρώτη φορά μετά την πάροδο τεσσάρων και πλέον ετών από το συμβάν, είχε ως αναγκαία και μοναδική αιτία το εν λόγω περιστατικό. Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, κατ' ορθή υπαγωγή μόνο από το άρθρο 559 αριθμός 19 Κ.Πολ.Δικ. και όχι και από τον αριθμό 1 του ίδιου άρθρου, πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος, ενώ παρέλκει η έρευνα των λοιπών λόγων. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο που την εξέδωσε, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλους δικαστές (άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ).

Κατά την διάταξη του άρθρου 579 παρ.2 Κ.Πολ.Δ., εάν αποδεικνύεται προαποδεικτικά εκούσια ή αναγκαστική εκτέλεση της απόφασης που αναιρέθηκε, ο Άρειος Πάγος, αν υποβληθεί αίτηση με το αναιρετήριο ή με τις προτάσεις ή με αυτοτελές δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του Αρείου Πάγου ως την παραμονή της συζήτησης, διατάσσει με την αναιρετική απόφαση την επαναφορά των πραγμάτων στην κατάσταση που υπήρχε πριν από την εκτέλεση. Με την αίτηση επαναφοράς μπορεί να ζητηθεί η απόδοση των καταβληθέντων από τον αναιρεσεύοντα στον αναιρεσίβλητο χρηματικών ποσών του κεφαλαίου, των τόκων και των δικαστικών εξόδων.

Στην προκείμενη περίπτωση, η αναιρεσεύουσα με τις προτάσεις της ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου που κατέθεσε την 22-3-2013, δηλ. πριν από την συζήτηση της αίτησης αναίρεσης, υπέβαλε αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προ της

εκτέλεσης της αναιρεθείσας απόφασης κατάσταση και συγκεκριμένα ζήτησε να υποχρεωθεί ο αναιρεσίβλητος, να της καταβάλει το ποσό των 369.231,37 ευρώ, εντόκως, που έχει ήδη καταβάλει σ' αυτόν σε εκούσια εκτέλεση της προσβαλλόμενης ως άνω απόφασης του Εφετείου. Η αίτηση αυτή, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα είναι νόμιμη και αποδεικνύεται ουσιαστικά βάσιμη από τα προσκομιζόμενα με επίκληση από την αναιρεσείουσα δελτία κατάθεσης και είσπραξης, αντιστοίχως, υπ' αριθμ. .../2006 (ποσού 56.120,78 ευρώ) και υπ' αριθμ. .../2006 (ποσού 15.546,11 ευρώ) καθώς και από τα από 19-4-2006 δύο γραμμάτια είσπραξης ποσού 73.846,27 και 223.718,21 ευρώ, αντιστοίχως, της αναιρεσείουσας Τράπεζας, που δεν αμφισβητούνται, από τον αναιρεσίβλητο. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή και να υποχρεωθεί ο αναιρεσίβλητος να καταβάλει στην αναιρεσείουσα το ανωτέρω ποσό, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αναιρετικής απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την 193/2006 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές. Δέχεται την αίτηση της αναιρεσείουσας περί επαναφοράς των πραγμάτων στην κατάσταση που υπήρχε πριν από την εκτέλεση.

Υποχρεώνει τον αναιρεσίβλητο να καταβάλει στην αναιρεσείουσα το ποσό των 369.231,37 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αναιρετικής απόφασης.
Και

Καταδικάζει τον αναιρεσίβλητο στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσείουσας, την οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων τριακοσίων (2.300) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε, στην Αθήνα, στις 14 Μαΐου 2013.

Δημοσιεύθηκε, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 20 Ιουνίου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ